

FLIP

DOOR
H. RIEMENS.

I.

Flip is een alleraardigst hondje. Zijn grijs-bruin velletje is zijdezacht, zijn oortjes staan stijf rechtop, zijn kopje met het eigenwijze snoetje houdt hij gewoonlijk schuin, want in zijn slimme bruine oogjes ligt iets vragends, en terwijl hij je aankijkt, wipt hij 't voorpootje al hopen op: „Mag ik mee”. Om deze vraag, en het antwoord daarop, gaat bijna alles in zijn hondenleventje. Gulzig is hij niet en bij menig lekker hapje is Poes hem vóór, zonder dat 't hem verdriet, maar o wee! als er iemand uitgaat en de deur voor zijn neusje dichttrekt!

Dat is hard, heel hard!

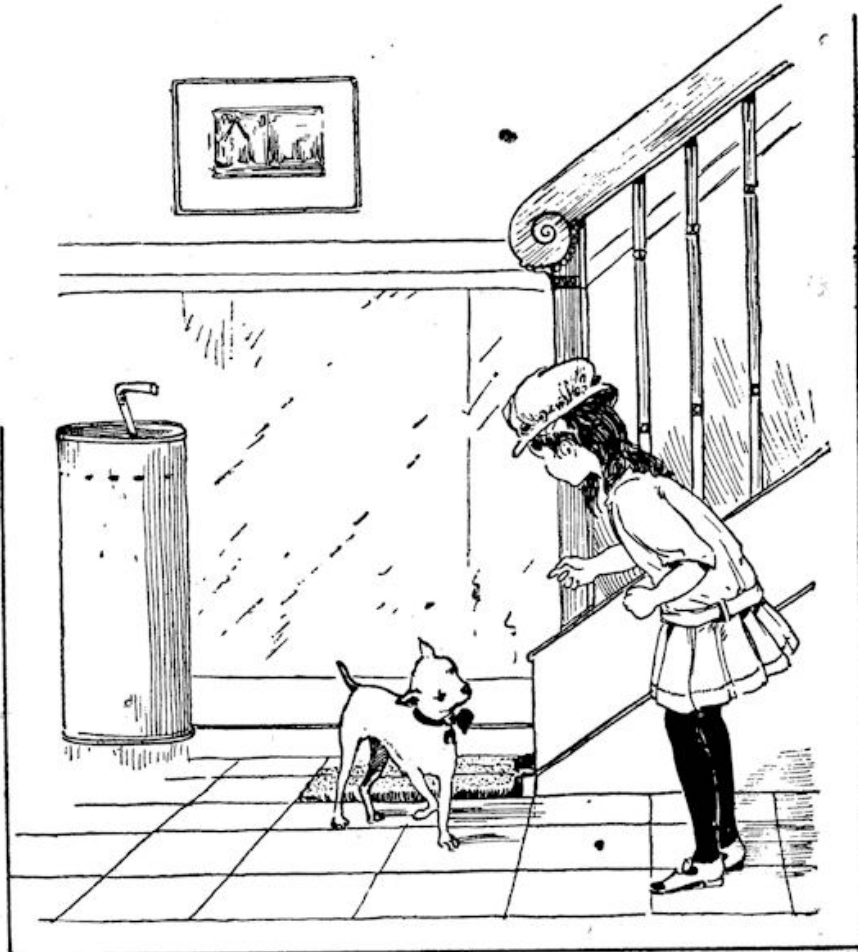
Dan trekt hij 't nuffig staartje in en zijn pootje valt slap neer . . . arme Flip!

Zijn meesteresje is bijna zeven jaar. Zij heet Dobbie, eigenlijk Dorothea, maar dat vindt ze zelf veel te lang. Als zij gaat wandelen roept ze al boven aan de trap: „Flip, Flip, ga je mee?” en op 't zelfde oogenblik draaft het hondje, wáár hij ook was, als een pijl uit den boog, naar de voordeur. Dáár staat hij, 't kopje schuin, 't pootje omhoog, in blijde afwachting! 't Kleine handje streelt hem eventjes, een hoog stemmetje zegt: „Zoet zijn, hoor, even wachten”. Eerst stapt Moeder of Juf naar buiten, dan Dobbie, en achter haar, vlak tegen haar rokjes aan, de kleine Flip. Boodschappen doen is 't minst prettige, want Flip moet dan wel eens buiten wachten, en verveelt zich gauw.

Ook komen er wel eens groote honden aan, en dan rilt zijn hondenlijfje van angst. Maar meestal gaan zij hem minachtend voorbij en kijken met opgetrokken neus over hem heen. Eén

keer was 't een heel jonge wolfshond, die wou kennismaken en maakte een wijden sprong naar hem toe. Van schrik jankte Flipje toen luid en duwde zijn voorpootje zoo flink tegen de winkeldeur dat die opensprong en hij zich onder de toonbank kon verbergen.

Maar o foei! wat keek Dobbie boos. „Jou bange hond.

schaam je” zeide ze, en toen rilde Flip opnieuw, maar nu van schaamte!

Neen, dan was 't prettiger naar 't park te gaan, waar eenden in den vijver zwommen, die kon je bekijken zonder dat zij op je sprongen, en daar wandelden leuke kleine hondjes, geen haartje grooter dan Flip, en precies even bang. Want dat merkte hij wel op als die lange Meneer met den witten baard en een dikken dog achter hem, in 't zicht kwam. Dan riepen de dames: „Hier Fikkie, hier Dolly, en beschermden haar lievelingen tot

het gevaar voorbij was. Maar Dobbie deed dat nooit. Zij was zelf zoo'n dapper ding, en wilde geen bang hondje hebben. En onbewust, was Flip daar trotsch op. Hij stak het neusje in den wind en daar hij in 't park nooit iets akeligs had ondervonden, voelde hij zich daar geheel op z'n gemak. Hij ging met Dobbie de eendjes voeren, rende de heuveltjes met haar af, zat deftig naast haar op de bank en kefte nooit als 't geen pas gaf.

Eens wilde een vreemd hondje op de bank springen, maar dat dulde Flip niet, en met nijdig geblaf jaagde hij het beestje op de vlucht, wat hem een harde tik met de parasol van Dobbie's Moeder bezorgde. Toen kroop hij onder een struik, en voelde zich diep beleedigd. Moest hij dan toelaten dat zoo'n wildvreemd dier naast zijn meesteresje zat! Ja Flip was jaloersch, en dat kwam eens zóó sterk aan 't licht dat hij er haast zijn heerlijk tehuis door verloren heeft.

Hoe dat kwam zal ik jullie een volgenden keer vertellen.

(Wordt vervolgt)

FLIP

DOOR

H. RIEMENS.

II.

De mooie zomer met al de prettige spelletjes in den tuin, de wandelingen en uitstapjes (waarbij Flip eens héél deftig in den trein had gezeten) — was voorbij, en Herfstmaand brak aan. Dobbie was niet dartel en speelsch als gewoonlijk. Zij zette een wijs gezichtje, rommelde in haar kastje, zette alles weer op z'n plaats, en deed gewichtig! Flip keek toe en vond zijn meesteresje niet zoo aardig als toen zij in den tuin ravotten en om 't hardst draafden. Maar hij wachtte geduldig.... Dobbie zeide geen enk'le keer: „Ga je mee, Flip”, en 's middags ging zij met Mama een „visite” maken als was zij een groot meisje, en... liet Flipje thuis!

Den volgenden morgen gebeurde er iets ergers. Dobbie bracht aan 't ontbijt haar hoed mee naar beneden en.... een bruine tasch! Flip rook er eens aan: niets er in! Terwijl Vader voorlas keek Dobbie telkens onrustig naar de klok, wat had zij toch? Zoo vroeg al uit? Ja hoor, zij kust Vader en Moeder gedag. Juf is verdwenen en staat weldra aan de deur, ook met een hoed op, zij neemt Dobbie aan de hand die haar tasch stevig vasthoudt als kon ze hem elk oogenblik verliezen (hij lijkt ook dikker denkt Flip) en zoo gaan zij weg. Flip haar na, met onzekere stapjes. Ach, zij kijkt niet eens naar hem om, nu trekt zij haastig de voordeur dicht. Flip begrijpt niet.... hij weet niet waarheen. Ja, in de speelkamer, daar zal hij wachten tot zij terug komt.

Niemand let op hem terwijl hij daar zit met een hangend kopje en treurige oogjes. In den tuin is 't doodstil, maar de zon kijkt vriendelijk naar binnen, en streelt zijn gebogen ruggetje. Juf is weer thuis, en boven aan 't werk. Telkens als er gebeld wordt steekt Flip de oortjes op en kijkt door de open deur de gang

in, maar Dobbie komt niet. Eindelijk soest hij in, en trekt zich de buitenwereld niet meer aan. Daar zegt een vriendelijke stem : „Arme Flip, zit je daar zoo alleen? Is je vrouwtje nu weg? Ja Flip, zij moet *leeren*, zij wordt te groot om altijd met jou te spelen. Je moet er aan wennen, ventje, 't kan niet anders”. Dat klinkt zoo roerend dat Flip van instemming zachtjes begint te janken, en uit dankbaarheid voor zooveel deelneming, likt hij Mevrouw de hand. Weet je wàt Flip, wij gaan samen Dobbie

uit school halen, ga je mee? Nu, dat behoeft niemand tweemaal te zeggen! Flip heeft geen hoed nodig, hij staat al aan de voordeur. Zij behoeven niet ver te loopen, dan staat Mevrouw stil voor een groot gebouw met veel stijve rechte ramen. 't Is geen winkel, dat ziet Flip wel, wat moet Dobbie daar doen? „Bij me blijven, Flip, niet wegloopen hoor!” Een lange gang, links en rechts hangen hoedjes en manteltjes, Flip snuffelt overal, en staat opeens stijf-stil: daar ziet hij Dobbie's hoed. Maar tegelijk gaat een deur open en verscheidene kleine meisjes komen lachend en babbelend de gang in. Flip wordt dadelijk omringd, hij ziet

Mevrouw niet meer, en kijkt verlegen al die vroolijke gezichtjes aan. Opeens rent hij ze voorbij, de open deur in. Een lange juffrouw met een lorgnet staat bij een lessenaar en een klein meisje kijkt een beetje schuw naar haar op. Het is zijn Dobbie! Hij vliegt het lokaal door en springt onder vreugdegeblaf zoo hoog mogelijk, tegen haar op.

Helaas, de juffrouw ziet hem afkeurend aan, en Dobbie zegt wat angstig: „niet doen, Flip, je mag hier niet komen, ga gauw weg.”

„Nu Dora,” zegt de Juffrouw, heb je alles goed begrepen? Ga dan maar, en geen hondjes mee in school brengen hoor, dat kunnen we niet toelaten.”

„Nee, juffrouw, 'k begrijp niet hoe hij hier komt, 'k zal er voor zorgen dat het niet meer gebeurt”, zegt Dobbie wijs, en Flip druipt af met zijn staartje tusschen de beenen. Eén boozen blik werpt hij nog op de Juffrouw, dat vergeeft hij haar niet.

Moeder begreep niet waar Flip zoo gauw gebleven was, maar toen zij ze samen aan zag komen lachte zij, en buiten de schooldeur pakte Dobbie Flip vierkant op, knuffelde hem, en zeide: „Je bent m'n eigen lieve hondje, hoor, en thuis mag je altijd tegen me opspringen, alleen op school niet, begrijp je dat goed?”

Sinds dien dag heeft Flip een hekel aan dat groote stijve gebouw, waarin zijn meesteresje elken morgen en elken middag verdwijnt, en waar hij nooit mee binnen mag. Soms bekruipt hem de lust om 't stilletjes toch te doen, al was 't alleen om die Juffrouw te plagen! En in de stille uren dat Dobbie weg is, en Flip zich verveelt, stelt hij zich allerlei heldendaden voor, waarbij hij de Juffrouw toonen zal dat hij 't niet vergeten heeft!

(Wordt vervolgd)

FLIP

DOOR

H. RIEMENS.

III.

't Was een zonnige Woensdagmiddag. Dobbie ging met Moeder, Juf en Flip een groote wandeling maken buiten de stad.

„O Flip, wat zullen we een pret hebben” riep Dobbie, en vóór ze het laatste huis voorbij waren liet zij Moeder's hand los en rende met Flip een end vooruit om zich te verstoppen. Al dravend snoof haar neusje de geurige herfstlucht op, en Flipje deed het haar na! Terwijl zij om 't hardst liepen, dansten de blonde krulletjes op en neer, en Flip kon niet laten een enkel keertje zóó hoog te springen van pret dat hij haast een buiteling maakte! En dan kon hij weer doodstil zitten, als Dobbie ineenhurkte achter een dikken boom, en hem naast zich trok. O wat hield hij toch veel van haar, konden zij maar altijd samen zijn, zooals vroeger. Maar Dobbie was veel te vroolijk om aan iets minder prettigs te denken, en gaf er Flip ook geen tijd voor. Telkens klonk haar blij stemmetje, en het dartel geblaf van het hondje, als Juf hun schuilplaats ontdekt had!

Nu voerde een smal paadje door een weiland, en aan 't eind er van zag Dobbie een tamelijk hoog hek.

„Kom Flip, daar moeten we overheen” riep ze, en snelde vooruit.

Toen Moeder en Juf na een poosje het weiland overstaken, zagen zij de kleine pretmaakster op 't hek staan en Flippie uitlachen, omdat hij den sprong niet durfde wagen. Dan lichtte hij 't ééne pootje op, dan 't andere, nam een aanloopje, en .. liep weer even hard terug. O wat was dat leuk: Dobbie schaterde het uit, en moedigde Flip telkens aan, tot zij achter haar iemand hoorde zeggen: Zoo, Dora, ben jij 't? Met een kleur sprong Dobbie naar beneden, het was haar onderwijzeres van de school! „Dag Juffrouw, ja zeker juffrouw”, en wat beteuterd stapte ze op

zij om de dame door te laten. Maar o wee! Flip had haar herkend, en liet een waarschuwend gebrom horen. Terwijl zij het hek achter Dobbie sloot, bengelde een taschje met franje aan haar arm heen en weer. Flip sprong tegen het hek op en gaf

een knauw naar het taschje, waarvan twee kwastjes losraakten. Daar de arm nu nog harder zwaaide van schrik, tergde het taschje Flip nog meer en met één ruk van zijn scherpe tandjes had hij 't ding naar beneden gehaald, 't in zijn bek genomen, en holde er woedend 't weiland mee in.

Dobbie stond sprakeloos, en wist niet wat te doen. Juf riep: „Stoute hond, wat doe je daar, gauw hier! Maar Flip rende als een razende in de rondte en liet zijn prooi niet los. Misschien was hij wel naar de boerderij gelopen maar het zware geblaf van den kettinghond bracht hem tot bezinning. Even stond hij stil, en bedacht wat hij doen zou, . . . daar pakte Juf hem beet en hield hem stijf vast terwijl zij het taschje voorzichtig uit zijn bekje haalde.

„Maar hondje, hoe heb ik het nu met je”, zeide ze op een droevigen toon, en Flip begon heusch een beetje berouw te krijgen, maar toen hij de Juffrouw naast Dobbie zag staan, begon hij weer te brommen. Daarop kreeg hij zoo'n geduchten tik van Mevrouw, dat hij zich niet meer durfde te bewegen.

Het gehavende taschje werd bekeken, en Juf bood aan de schade te herstellen. De Juffrouw verzekerde vriendelijk dat het niet erg was, en Dobbie zeide met tranen in de oogjes dat Flip nog nooit zoiets gedaan had.

Mevrouw had al driemaal betuigd hoe het haar speet, nu waren allen stil, en de Juffrouw maakte een buiging en ging verder.

Niemand had meer lust om op de boerderij room te gaan eten zooals het plan was geweest. Dobbie wilde maar liever naar huis gaan, en Flip liep druipstaartend achter hen aan, toen de Juffrouw uit het zicht was. Hè, wat liep die mooie wandeling treurig af! En dat alleen door de jaloerschheid van zoo'n klein hondje!

Dobbie keek hem in 't geheel niet aan, zij was te boos. „Die stoute Flip! Hoe durfde hij! En wat had de Juffrouw hem gedaan? Immers niets? O Dobbie, je wist niet hoe jaloersch kleine hondjes kunnen zijn, en hoe gauw zij zich beleedigd voelen! Anders hadt je 't wel begrepen.

Zij namen een korteren weg terug, en Flip werd tot straf opgesloten. En 't ergste kwam nog: den volgenden morgen werd hij weggestuurd!

Niet voor goed gelukkig, maar voor een poosje, „totdat hij het brommen en bijten had afgeleerd”, zeide Mevrouw.

De werkster nam hem mee in een mandje, zoodat hij onderweg niets kon zien, en niet wist, waar hij naar toe gebracht werd.

Toen 't mandje openging, keek Flip nieuwsgierig rond. Hij zag een kleine kamer, en in de hoek een kinderledikantje, maar Dobbie was er niet! Van droefheid begon hij te janken, toen kwam er een stemmetje uit het bed: „Och Moeder wat een grappig klein hondje, toe breng hem eens bij me”, en toen werd hij gestreeld en getroost door een ziek klein jongetje.

Toen Dobbie uit school kwam, was Flip weg, en hoe zij Moeder smeekte, hij mocht niet door haar teruggehaald. „Als zoo'n beestje denkt dat hij alles doen mag, is niemand meer veilig in huis”, zeide zij en Dobbie voelde dat Moeder gelijk had.

(Wordt vervolgd.)

FLIP

DOOR

H. RIEMENS.

IV (*Slot*).

Drie weken bleef Flip bij de werkster, en daar leerde hij het leven van een geheel andere zijde kennen. Voor een ongeduldig, prikkelbaar hondje viel er heel wat aan te merken, maar daaraan stoorde niemand zich, en Flipje won er mee! Wat won hij dan? Wel, 'k geloof precies hetzelfde als Dobbie op school won: een groot stuk dankbaarheid voor het prettige, onbezorgde leven dat zij thuis zóólang had genoten zonder dat zij 't besepte. Als zij nu van andere makkertjes hoorde, hoe de eene haar lieve moeder moest missen, de andere een zieken vader had, en een ander meisje geen mooi speelgoed had, zooals zij, daar begon zij te begrijpen welk een gelukkig kind zij was, en hoe haar geheele hartje vol moest zijn van dank aan den Heer die haar met liefde en zorg omringd had, haar leven lang! En zij begon er over te denken hoe zij haar Ouders en Juf al die liefde vergelden zou, en omdat zij dat niet goed wist, vroeg zij 't aan den lieven Heer, en als zij daarna stil in haar bedje lag was 't of de Engelen haar allerlei toefluisterden wat zij anders niet geweten had.

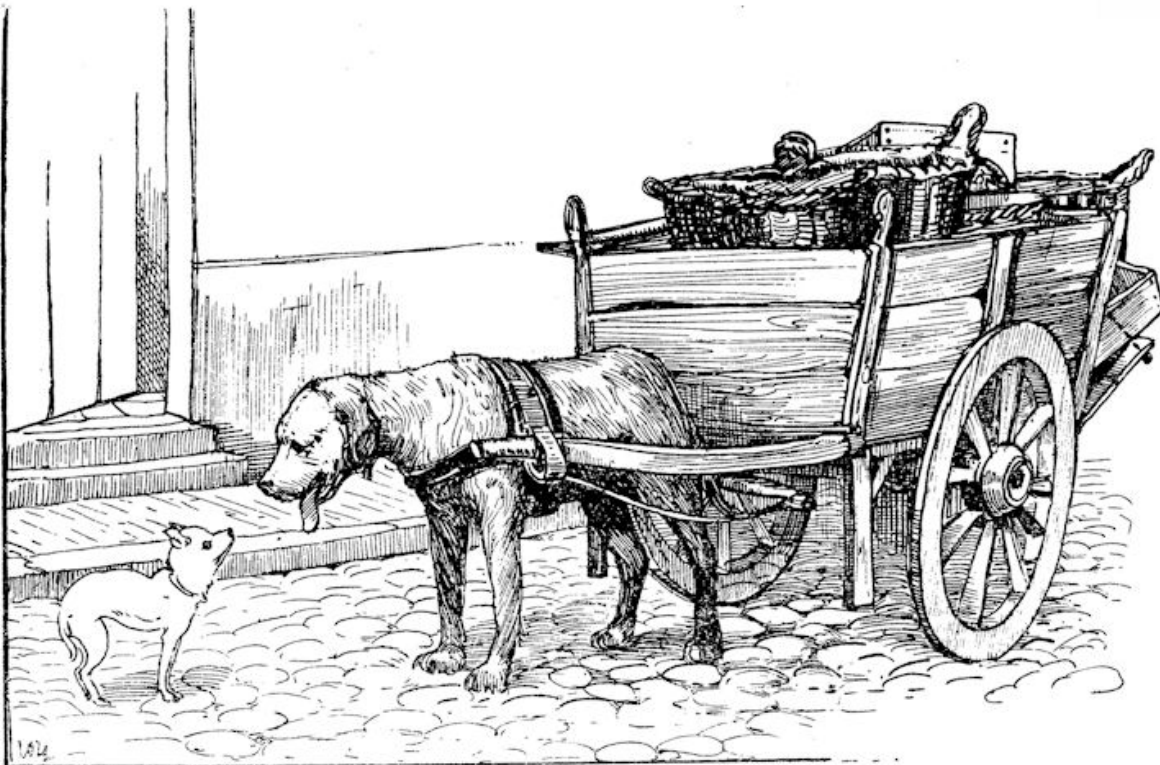
Het laatste versje dat Dobbie leerde, eindigde met de woorden:

Ja, de Eng'len daarboven,
De kind'ren beneên
En God neigt zoo gaarne,
Zijn oor tot hen heen.

Dat heeft Dobbie begrepen, en elken avond was de hemel met de mooie Engelen heel dichtbij. Flip kwam terug, en zijn wijze oogjes keken heel anders dan vroeger. Wat hadden zij gezien? Een mager, zwak jongentje, dat uren lang wachten moest tot Moeder thuis kwam, om hem zijn bordje soep te geven. En

dat maar geduldig in zijn bedje lag, zonder morren of klagen, terwijl hij nooit zooals Flip kon rennen en draven.

Wat nog meer? Aardige kleine vogeltjes, die met smaak de kruimeltjes oppikten die men voor ze strooide, terwijl Flip voor een korstje zijn neusje optrok en het versmaadde! Hij zag nog iets! In 't zelfde huis woonde een groote hond die hem nooit kwaad deed of hem minachtend voorbijliep, maar hem leuk aankeek met goedge oogen als vroeg hij: Waar kom jij vandaan? En hij zag hoe zijn buurman elken morgen voor een groote kar

gespannen werd, en als hij thuiskwam hing de tong hem uit de bek van moeheid en dorst, terwijl Flip nooit iets voor de kost behoefde te doen en alles toch volop kreeg! Hij zag ook menschen met onvriendelijke gezichten, en eens kreeg hij een snauw van een juffrouw die hij voor de voeten geloopt had, en toen moest hij opeens aan de juffrouw van Dobbie denken, die hem niets gedaan had, toen hij haar mooie taschje kapot had gemaakt.

O, wat had hij nu berouw!

Ja er kwam een heel ander hondje thuis, en allen gingen van hem houden. Zelfs: de schooljuffrouw!

Hoe dat mogelijk was, zal ik nog gauw vertellen.

Er was feest op school: De verjaardag van de juffrouw werd altijd gevierd en nu was 't een kroonjaar! De meisjes hadden stilletjes het lokaal groen gemaakt, en aardige versjes ingestudeerd om de juffrouw mee te ontvangen. Het gehavend taschje was geheel vernieuwd met mooie zijde en nieuwe franje er aan. Dobbie wilde 't haar op dezen dag terug geven om haar te verrassen.

Dobbie was erg gelukkig dat Juf haar zoo geholpen had het gebeurde goed te maken, en Flip keek met een treurig wijs gezicht hoe het taschje werd ingepakt. Dobbie liet hem er even aan ruiken: dadelijk begon hij zacht te janken. Of hij 't nog kende: Opeens kreeg Dobbie een inval.

„Toe Juf, neem Flip mee, en laat hij 't geven, u zult zien dat hij lief is.” Juf vertrouwde 't niet geheel, maar Flip keek zoo smeekend met zijn schuine kopje, dat zij toegaf. Vroolijk liepen zij de schooldeur in. Juf wachtte met 't hondje op de arm tot de versjes gezongen waren. Toen kwam Dobbie Flip halen, en zeide: „Houd vast, ventje, stevig, hóór, terwijl zij hem 't pakje in zijn bekje duwde. Doodstil hield Flip 't vast, o zoo deemoedig: Dobbie nam hem aan de halsband mee en zette hem vlak vóór de Juffrouw neer. „Durft u 't pakje uit zijn bekje halen, Juffrouw?” Maar de Juffrouw durfde niet. Toch moest zij lachen om het treurige gebogen kopje vóór haar, en opeens greep zij moed, en aaide hem zachtjes. Toen liet Flip zijn pakje vallen en likte haar opeens de hand. Geheel verteederd maakte de Juffrouw het pakje open, en was één en al verbazing over het beeldige taschje. Juf moest binnen komen, om ook bedankt te worden en Flip kreeg een koekje uit een groote trommel. Maar hij deed of hij 't niet lustte, en bleef de Juffrouw treurig aanzien. „Nu ziet u eens dat hij echt berouw heeft,” riep Dobbie, „dat doet hij ook, als Moeder boos op hem is.”

Toen bukte de lange Juffrouw zich naar het kleine hondje, streelde hem en zeide: „Alles is vergeven en vergeten, hoor Flip, zullen wij ook goede maatjes worden net zooals Dobbie met mij is?”

En van dien dag af, ging Dobbie nooit een visite maken bij de Juffrouw of zij nam Flipje mee, en altijd waren zij samen welkom!

